

ЗЛАТНА КОКА

Био неки тврдица, шкртица, стипса, кирјања, ух, у три села сличног није било! Имао је тај кокошку која је свакога дана носила по једно златно јаје, такву је мало ко на свету видео, а немоли имао.

Сване јутро- пућ! златно јаје. Сутрадан ујутро опет- пућ! златно јаје. Тако данас, тако сутра и прекосутра, златних јаја пуна корпа, тврдици мелем за кирјањску душу.

Гледао је он то и мислио: - Море, биће да је у тој кокошки златни рудник изнутра, зашто бих ја чекао по јаје на дан, кад могу одједном добити све?!

Узео је нож и заклао кокошку да се тог силног блага докопа, кад ли унутра- шипак! Ништа! Како би и било кад кока прави јаје по јаје, не држи их у себи сва готова на гомили.

Сад грамзивац није имао ни оно што је дотле имао, па се горко кајао, али касно, - мртву коку нећеш оживети, свеједно што је златна. Петао је све то испод ока посматрао, па је кукурикнуо и целој башти објавио:

*Грамзљивцу љлуџак рођени је род,
џребрзо нишџа не може се сџећи
Намера џаква не доноси џлод:
Губиш и оно шџо имаш у врећи!*

